

Martin Filip

TÁTOVY HISTORKY

aneb

Můžeš prosím
vykoupat děti?

mladá fronta

Tátovy historky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

MLADÁ FRONTA

Martin Filip
Tátovy historky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TÁTOVY HISTORKY

Martin Filip

TÁTOVY HISTORKY

aneb

Můžeš prosím
vykoupat děti?

mladá fronta

*Věnováno Min Jee, Henim a Hesolovi,
spoluautorům toho skutečného příběhu*

*A také všem velkým a malým tvůrcům,
kteří den co den píší své vlastní kapitoly.*

Text © Martin Filip, 2026

Illustrations © Aliona Šašková, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-204-6664-8

ISBN e-knihy 978-80-204-6665-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-204-6673-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-204-6674-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

PROLOG

Znělo to jako tři hlučná glissanda přerušená dvěma krátkými neslyšnými skoky. Burácení? Spíš ochraptělé vrčení. Dvóóójkááá, tróóójkááá, čtyřkááááá. Každý z těch frekvenčních skluzů začal o něco níž než předchozí a o něco níž taky končil. Prodlevy byly kratoučké. Jen aby mohly pracovat široké nohy v plážových žabkách velikosti 47 – pustit plyn, sešlápnout spojku. A v souhře s nimi zkušená ruka na řadicí páce – raz, dva, ve dvou krocích přeřadit do vyšší polohy. Kdyby měl posluchač téhle produkce možnost posadit se přímo vedle hudebníka, poznal by, že v těch tichých skocích motor neutichá, ale padá do poloh nejhlubších, a než se rozezbuzí další drásavou frekvencí, ozve se nemístné vypísknutí. Uíí-a! To když chlupatá pravačka sevře fialovou gumovou kačenku na konci řadicí páky.

Kupátko vyjelo kopec od mostu k hasičárně, předjelo dvoučlennou posádku na obecním traktůrku a před retardérem zapískalo brzdami i pneumatikami. Přehouplo se přes zpomalovací práh tak náhle, že se řidič zabořil hlavou

do bėžovėho polstrování, spadl zpět na sedačku a auto ho ještě jednou dvakrát konejšivě pohoupalo. Přeradil, přišlápl plyn a rozjel další glissando. Pak si ale všiml odbočky mezi přerostlými tisy a rychle strhl volant doleva, za což si vysloužil troubení od auta z protisměru. Vjel na prašnou cestu někdejšího družstevního dvora, šterk zapraskal pod koly a zachřel, když auto přibrzdilo v mírném smyku. Přibrzdilo, ale ne včas. „U tří mydlin!“ zaklel řidič. Levé přední kolo spadlo do kaňonu, který prostředkem cesty vymlely srpnové deště. „No to mě vomej!“

Večerní slunce babího léta poslalo po šikmém zadním okně auta odlesk přímo do očí chlapům na traktůrku, kteří už také dorachtali přes retardér. Karoserie v barvě lila na ně hrdě pomrkala. Řidič zapískal kačenkou, auto zahrabalo zadními koly, vyhouplo se z díry a vydalo po cestě nahoru. Přestože se prodíralo prachem, vypadalo to, že od kol odlétávají bubliny. Hrnuly se po přední kapotě, přelévaly po předních i zadních dveřích, mījely mřížku větracího systému vzadu na boku vozu a snad i odlétávaly za krátkou kapotou motoru a zůstávaly ve vzduchu jako kondenzační čára za letadlem.

U MÝDLÁRNY

Že vy se musíte postavit vždycky tam, kde potřebuju pro-
„jít!“ mružel Ostrovský, zatímco balancoval s velkou krab-
bicí v náruči. Třicátá šestá. Mezi kartonovými krabicemi od
banánů, dřevěnými přepravkami od rajčat, krabicemi od poš-
tovních balíků, od bot, počítačů, mandarinek i vzpomínek,
to byla třicátá šestá a opět těžká krabice. Tomík právě v rohu
uzoučké vstupní chodby objevil dřívko, které se nejspíše odští-
plo od starých dveří, a rázem to pro něj byla ta nejzajímavější
hračka na planetě. S takovou je potřeba si hrát právě teď a tady
ve vstupních dveřích do úzké chodby, kde seděla Ela na zemi
a trénovala svůj nový objev: smyčku na tkaničce od boty. Zava-
zovala ji takovým zvláštním způsobem, jiným, než ji Ostrovský
učil. V čem to bylo jiné, nevěděl. Snad tím, že to byl způsob
levoruký.

„Nevím, jak se sem do té maličké chodby vejdem. Po-
každé, když půjdeme všichni ven, nebo se vrátíme domů...“
přemýšlel nahlas, když se mu podařilo krabicí pronést za děti,
se žuchnutím spustit za práh do kuchyně a nohou ji odstrčit

po podlaze dál, někam za roh. Ostrovský už byl zase nerudný a stěžoval si. Ale přitom byl rád. Byl tak rád! V novém domě. A na vesnici!

To jeho paní nebyla až tak ráda. Za prvé, ten dům nebyl vůbec nový. A za druhé byl na vesnici. Zatímco jeho paní... Teď asi předpokládáte, že maminka Ely a Tomíka byla z města. Tak to ale není. Maminka Ely a Tomíka byla z města... Opravdu to tak není! Z města tak velikého, že by se tam vešli všichni lidi z tátovy země.

Aspoň tak to táta Ostrovský popisoval dětem, když na to přišla řeč. A řeč na to přišla i teď.

„Táto, nevešli!“ odporovala Ela. „Vždyť už tam lidi jsou!“

„Pravda, a je jich tam stejně jako v celé téhle zemi,“ uznal Ostrovský.

„O dva víc,“ přidala se do hovoru maminka, která stála v bludišti ulic a uliček mezi krabicemi a vypadala docela ztraceně. Děti i táta se na ni podívali.

„Ještě tam je halmoni a haraboddži,“ řekla Mindži potichu, skoro pro sebe a otočila se, aby jí nebylo vidět do obličeje. Táta, Ela a Tomík ji ale slyšeli a taky věděli, co to znamená. Ještě tam je babička a děda.

Asi jsem nemusel před chvílí zmiňovat „za prvé, ten dům nebyl vůbec nový“. Protože, když napíšete za prvé, musíte napsat i za druhé a pak nejde v tom prvním pokračovat. Alespoň ne hned, až za chvíli... Třeba za takovouhle.

Ten dům nebyl vůbec nový. To ani náhodou. Byl to takový malý domek s jednou velkou místností v přízemí, která měla

být kuchyní i obývacím pokojem zároveň, a se zatočeným dřevěným schodištěm do prvního patra, kde byly tři maličké pokoje, koupelna a záchod a dál nic. Vlastně ano, ještě tam byly dveře ve stropě. Ela už se ptala, na co jsou, ale táta ji odbyl, že jí to ukáže později. A pak tam byla ta malá chodbička v přízemí a ta měla ještě dveře do úplně malé místnosti, kde to hučelo a která byla plná věcí, které tam nepatřily. Ele bylo jasné, že tam nepatří, protože, když ty dveře otevřela, vypadnul Tomíkův míč a ona předtím viděla, jak tam táta nacpal sekačku na trávu. Prý prozatím.

„Táto, proč to tam tak hučí?“ zeptala se Ela.

„Protože tam je topení, které ohřívá vodu a v zimě bude vytápět náš nový dům,“ odpověděl táta. „To není nový dům,“ řekla Mindži a sedla si na krabici třicátou šestou. Podlaha té velké místnosti, kde nebyl žádný nábytek, byla směrem od velkého okna vzadu až do poloviny místnosti úplně zaplněná věcmi, které tam táta, děda, kterého děti neoslovují haraboddži, a také tátův kamarád, kterého táta oslovuje Adame, nanosili. Bylo tam úplně všechno, co měli Ostrovští v bytě, ze kterého se právě odstěhovali. Třeba světlo z kuchyně. Nebo žluté boby, co se s nimi jezdí z kopce na sněhu, v místech, kde je kopec a sníh. Nebo židle. Nebo banánové krabice s knížkami, o kterých Ostrovský říkal, že jsou strašně těžké. Děti nevěděly, jestli myslí ty knížky, nebo ty krabice s knížkami, protože pro jejich tátu byly těžké i ty knížky, když byly psané písmeny v mamčině jazyce. A to byl jiný jazyk než tátův jazyk. Přirozeně. Nemá snad každý člověk svůj jazyk?

A Mindži, jak si sedala na třicátou šestou krabici, řekla ještě jednu větu: „A není náš.“ Můžeme připomenout, že Ostrovský předtím řekl: „Topení, které ohřívá vodu a v zimě bude vytápět náš nový dům.“ A teď musel říct ještě: „To je sice pravda, zatím to není tak docela náš dům, protože ho koupila banka a my jí ho budeme splácet.“ A radostně dodal: „Ale pak bude náš!“

„Až bude tatínek dědeček,“ řekla na to Mindži.

„Táto, domy můžou mít jenom dědečkové?“ zeptal se Tomík.

„No vidíš Tomíku, to mne ani nenapadlo. Vlastně máš tak trochu pravdu. Domy můžou v některých případech vlastnit jenom dědečci.“

„V jakých případech?“ zeptala se Ela.

„V našem případě,“ řekla maminka.

„V našem případě a některých dalších,“ snažil se vysvětlit Ostrovský.

Děti se pak ještě ptaly, kdo je Banka, aby věděly, kdo to koupil jejich dům, který není jejich domem. Tomíka zajímalo, jestli Banka někdy přijde a bude tam s nimi bydlet. Ostrovský na to řekl, že se to taky může stát, ale že by tam pak Banka bydlela spíš sama. Pak samozřejmě Elu a Tomíka napadlo, kde by bydleli oni s mámou a tátou, ale Ostrovský na to neměl žádnou vtipnou odpověď, která by se dala napsat do knížky. Do té knížky, jejíž první kapitola má název *U Mýdlárny*. Kapitola končí a vy vůbec nevíte, proč se tak jmenovala.

Je to proto, že ten malý žlutý dům stojí v ulici U Mýdlárny. A ta ulice se tak jmenuje proto, že v ní stojí mýdlárna. A v mýdlárně se vyrábějí mýdla. A to je docela dobrá náhoda.

SAMÁ PRÁCE

Mindži hrozně vadilo, že je ta veliká místnost od zadního okna až do poloviny po podlaze zaplněná věcmi. Ta místnost, která má být obývánkem i kuchyní zároveň. Ostrovský, když byl doma, některou z těch věcí vzal a někam ji nesl, a když byla přidělavací, tak ji přidělal, a když byla rozbalovací, tak ji rozbalil a to, co tam bylo k rozbalení, narovnal třeba do knihovny, kterou předtím celý den sestavoval a kterou po částech našel taky mezi těmi věcmi na podlaze.

Ele s Tomíkem se ty věci rozházené po podlaze hrozně líbily. Byla to skvělá prolézačka a hračkárna zároveň, ale to jejich mamince vadilo taky. Třeba se zlobila, když si Tomík hrál s kladivem nebo s žárovkou nebo s obojím najednou. A taky stále chtěla, aby Ostrovský mezi těmi věcmi něco našel, třeba sběračku. To dělal, ale přitom našel vždycky ještě nějakou přidělavací věc, kterou s nadšením nesl pokaždé do jiného kouta jejich nového domu a začal proměřovat, jak tam sedne. Jenomže většina toho přidělavání končila tím, že Mindži řekla: „Zlato můj, můžeš vyčistit dětem zuby?“ nebo „Můžeš

něco uvařit k večeři?“ nebo „Lásko můj, vykoupej prosím děti.“ A to byl pak úplný konec veškerého přidělování, protože koupání strašlivě dlouho trvá, a to nejen proto, že mu předchází tisíceré přemlouvání dětí, aby šly.

Koupání je složitý proces, svázaný velmi přísnými pravidly, jako třeba tím, že se malým dětem nesmějí namáčet uši nebo oči do vody, natož aby se do očí dostala pěna. Musí se používat speciální šampony, kterých je celá řada a každý je určený na jinou část těla, koupání se musí provádět při přesné teplotě vzduchu a vody, čas v koupelně se nesmí natahovat, ani příliš zkracovat a obzvláště složité je následné sušení vlasů, zejména zacházení s fénem, u kterého je potřeba s jistou posloupností, kterou si Ostrovský představoval jako dvě propletené sinusoidy, postupně měnit teplotu i sílu foukaného vzduchu.

Rozumíme si, že taková pravidla Ostrovského učila jeho Mindži.

A úplná pohroma pro přidělovače věcí je skutečnost, že koupání je jen začátek dlouhého řetězce úkonů, do kterého po sušení a fénování patří ještě stříhání nehtů, čištění uší, čištění zoubků, čůrání, čtení, uspávání... Člověk, který chtěl v šest hodin večer něco přišroubovat, vypadne z takového procesu mžourající v devět třicet. To je v době, kdy nesmí dělat hluk. Je snad jasné, že si předtím nestihl pro ono šroubování vyvrtnat díry do zdi.

Ostrovský jezdil do práce do hlavního města. Vyráběl tam noviny. Někdy noviny a někdy papíry, vyprávěla Ela jednou

ve školce, když byla ještě menší. To proto, že domů nosil jednak noviny, kterými pak s maminkou myli okna, nebo s nimi zatápěli v krbových kamnech, a jednak nosil z práce o mnoho užitečnější věc, a to byly á trojky z jedné strany potištěné podobně jako noviny a z druhé čistě bílé. A na tu bílou stranu Ela s Tomíkem kreslili a malovali a psali. A také si z těch listů papíru všelicos vystřihovali, a když měl být ve škole masopustní rej, malá Ela si z nich s pomocí izolepy úplně sama ušila šaty!

Popravdě, táta Ostrovský v práci tvořil noviny, které slouží hlavně ke čtení, ne k mytí oken nebo k zatápění, a na těch á trojkách si to jen zkoušel. Editoval texty, skládal je na stránku do kompozice s fotografiemi a dělal to většinou úplně celý den až do noci. Dokud se mu nepodařilo zaplnit jednu velikou stránku. Nebo spíše tři. A dokud je nezaplnil tak, aby se mu to líbilo.

Když se to povedlo, sbalil potištěné á trojky, vzal výtisk předchozího vydání a vyrazil domů. Většinou už byla noc, někdy pozdní odpoledne, někdy stihnul přijít o trochu dřív, ale to bylo bez těch á trojek.

Ela tušila, že na ty stránky její táta nedává jen tak leda-jaká písmenka nebo obrázky. Že musí existovat ještě někdo, kdo písmenka a obrázky tvoří. Možná proto trvá tátovi tak nemožně dlouho, než stránku zaplní. Přitom ona i Tomík to mají hned a potřebují další papír. Táta se s tím ale nějak piplá a pořád nejde a nejde.

Domů do jejich nového bydliště v Polednicích se Ostrovský vracíval většinou autobusem. A poledne už dávno nebylo. Od autobusové zastávky musel ještě dvacet minut šlapat pěšky do ulice U Mýdlárny.

Tak rodino, táta už jde. Autobus mizí za zatáčkou a jeho červená koncová světla září jen o něco méně než zapadající slunce za obzorem, ke kterému se světla vzdalují.

Ostrovský si hodil batoh na ramena a vydal se ostrou chůzí k domovu. Za těch dvacet minut šlapání se zdatelně sešelfilo. Když odbočil od obecního úřadu a procházel temným dvorem bývalého zemědělského družstva, kde nyní začínala ulice U Mýdlárny, ocitl se v úplné tmě. Pár svítících oken v horním patře bytovky ji nijak zvláště nenarušilo. Musel opatrně našlapovat, aby nespádl do některé z děr ve věčně rozbité silnici. Až o dvě stě metrů výš mu posvítila na cestu dvě velká zářící okna v přízemí mýdlárny.

A vida, někdo pracuje ještě déle než já, řekl si.

Pravé okno se zdatelně mlžilo. Za opocným sklem tušil nějaký pohyb. Zvědavost ho přitáhla blíž. Viděl, jak nějaká žena v bílém plášti otočená čelem k oknu míchá obří vařečkou růžovou hmotu ve velké dřevěné kádi. V líném víru, který s velkým úsilím vytváří vařečkou, se pomalu rozpouštějí bílé a temně rudé drobky. Paní z mýdlárny po chvíli přestala s mícháním a z jednoho sáčku do kádě doplnila bílé a z druhého sáčku nasypala tmavě červené vločky. Když položila sáček na stůl, narovkala se v zádech a otřela si rukávem pláště

čelo, mimoděk se podívala do okna a leknutím cukla. Bodejt' by ne, když na ni přes okno civěl cizí chlap.

Ostrovský s sebou ale také trhnul. Uvědomil si, že neslušně špehuje někoho při práci. Asi se zatvářil dost provinile, protože ta žena se na něj po chvíli docela mile usmála.

PŮDA

Uplynul týden a věci ve velké místnosti na podlaze neubývalo. Když se Ostrovský vrátil z práce, jeho paní mu takovým zvláště hlasitým hlasem sdělila, že ten nepořádek musí z domu teď hned zmizet, protože si v něm děti hrály a Tomík se zranil a půl hodiny hlasitě plakal a plakal a teď má obrovskou bouli.

Je škoda, že přitom vynechala spoustu zajímavých detailů. To vyprávění by bylo mnohem poutavější, kdyby vylíčila, jak si děti postavily z nevybalených krabic, židlí, šatních ramínek, nepřípevněných poliček, dvou skateboardů a koloběžky dvoupodlažní bunkr, že přitom použily modelínu a izolepu jako pojivo a že se v tom bunkru schovávaly před stegosaurom. A že ve chvíli, kdy by stegosaurus přišel a chtěl jim bunkr rozbořit, byly připravené spustit se z prvního patra na skateboardech po našikmo položených policích a druhohornímu ještěrovi utéci. Ale ještě než stačil stegosaurus vůbec dorazit, modelína povolila, střecha se zřítíla, skateboardy se rozjely, police sesuly ze židlí, Tomík sletěl na hlavu a Elinčin

skateboard vystřelil přímo do otevřené krabice s dosud nevybalenými talíři, které se rozsypaly na čtyři sta dvacet nebo pět set šedesát kousků.

„To je taky nápad, připevňovat takovou věc izolepou a modelínou, děti!“ poznamenal Ostrovský, když si od dětí historku vyslechl. Ale Mindži ho zarazila pohledem, který by se velmi dobře hodil do skandinávského detektivního seriálu. Podle ní nebyl problém v modelíně.

„Nedá se nic dělat, přidělané nepřidělané, vybalené nevybalené, všechno půjde na půdu,“ řekl táta.

„Na půdu?“ zeptal se Tomík.

„My máme půdu?“ zeptala se Ela.

„Máme půdu a já na ni půjdu?“ řekl Ostrovský a odebral se na chodbičku a otevřel dveře do té malé hučící místnůstky. Štrachal tam, štrachal a rámusil a za chvíli vyndal nějakou tyč. „Že vy se, děti, musíte postavit zrovna tam, kde potřebuji projít,“ vyčetl Ele a Tomíkovi. Nespravedlivě, protože v cestě nestáli oni ale sekačka, kbelík a nějaký přístroj a další věci, které předtím z místnůstky vyházel.

S tyčí vyšel po schodech do patra a zahleděl se do stropu. Ve stropě byly dveře. Vypadalo to, že tyč je puška a on s ní bude do stropních dveří střílet. Tomík si zacpal uši a... Nebyla to puška. Na konci tyče byl háček, který táta zahákl za očko na dveřích ve stropě a zatahl. Za obrovského skřípání a vrzání, které Tomík neslyšel, se dveře směrem dolů otevřely a s bouchnutím něco vyjelo ven jen kousek tátovi nad hlavu. Ten to vzal a rozložil. Byl to žebřík!

„Kdo chce na půdu, vezme si boty na ven,“ zahlásil Ostrovský.

Za chvíli tři lidé stoupali po žebříku směrem k tmavému otvoru. Ela, Tomík a táta. „Tak mě napadá,“ zamyslel se Ostrovský nahlas, „že jste se před tím stegosaurem nemuseli schovávat.“

„A proč ne?“ zeptal se Tomík.

„Stegosaourus je vegan, ten děti nežere.“

TELEFONNÍ SEZNAM

Když Ela vylezla po žebříku tak vysoko, že měla hlavu na půdě a tělo ještě na chodbě nad schody, ucítila na obličeji teplý vzduch a nosem nasála vůni dřeva a taky spoustu prachu. Zakašlala a rozhlédla se. Před sebou viděla několik zaprášených krabic, starou a trochu křivou dřevěnou skříň a pruh světla od malého okna v šikmé střeše. Ve světle tančily stříbrné tečky a tenoučké čárky prachu. Vypadalo to, že je vypouští slunce a strká je šikmým paprskem světla směrem k podlaze půdy, ale ony nechtějí přistát, místo toho dělají ve vzduchu přemety a piruety.

Tomík zakřičel! Vylekal ho nějaký rychlý pohyb. Od tlustého trámu, který podpíral střechu právě v její špičce, se k nízké střeše táhla široká pavučina a z jejího středu pospíchal pryč obrovský černý pavouk.

Ostrovský začal nosit z obýváku věci a rovnat je na půdu. Dost u toho funěl a něco mumlal. Děti zatím měly spoustu času tajemný prostor pod střechem prozkoumat. Objevily dlouhatánské lyže, které měly v místě, kde se přidělávají lyžáky,

divnou smyčku z ocelového lanka a péra. Položily je na zem a hrály si na lyžaře. V jednom rohu půdy byl rám starého bicyklu bez kol. U stěny stála nízká skříňka a v ní docela dost knížek. Začaly si je prohlížet, ale zklamalo je, že v nich našly málo obrázků. Tomík vytáhl tu největší a nejtlustší z nich. Děti tak velkou knížku snad nikdy neviděly. Trhal se jí měkký žlutý obal a mačkaly rohy. Měla spoustu stránek z tenoučkému papíru popsaných opravdu drobným písmem.

„Táto, přečti nám tuhle knížku,“ volal Tomík, když se v otvoru v podlaze objevila tátova hlava. Prolézal právě s koloběžkou a vypadalo to, že s jejími řídítky a stupátkem řeší takový ten hlavolam, kdy se má z klece vytáhnout ostnatá kulička.

„Jakou knížku?“ zeptal se Ostrovský, i když to moc neznělo, jako kdyby ho právě teď zajímala literatura.

„Tuhle,“ nesl Tomík žlutou těžkou věc, která mu vyklouzavala z rukou.

„Ale to není knížka, to je telefonní seznam,“ řekl táta.

„Jako seznam telefonů? Různých mobilů? Ale nejsou tam obrázky...“ poznamenala Ela.

„Ne, jsou tam jména lidí a jejich telefonní čísla,“ vysvětlil Ostrovský.

„Proč jsou ale v knížce, vždyť je můžeš mít uložené v telefonu,“ namítala Ela.

Ostrovský začal dětem vyprávět o době, kdy lidé telefonem nefotili a nepřehrávali si v něm hudbu. „Předtím byly jen telefony, které jsou položené na stole, vede od nich šňůra

do zdi a nedělá se s nimi nic jiného, než telefonuje. Ostatně, není to trochu divné, když někdo fotí telefonem?“

„Takový ten telefon, který máš na stole v práci, že jo?“
poznamenala Ela.

„Přesně tak. A v těch telefonech většinou nejsou žádná čísla uložena. Když chceš někomu zavolat, musíš tam to číslo vytukat tlačítky nebo vytočit takovým kolečkem. To číslo musíš znát, nebo ho máš zapsané v nějakém notýsku, nebo ho najdeš v seznamu. Právě v takovémhle seznamu,“ zaťukal Ostrovský na žlutou knihu.

„A jsou tam podle abecedy!“ zvolala Ela, která otáčela tenké stránky. „A to jsou všechno kamarádi toho starého pána, co tady bydlel před náma? Ten měl ale strašně moc kamarádů, kterým telefonoval,“ zkoumala Ela nekonečný seznam jmen.

„Ne, tolik lidí najednou nemůže nikdo ani znát. To jsou prostě všichni lidé v určité části naší země, kteří mají telefon. Tohle bude asi celý kraj, když je to tak tlustý seznam. A taky jsou tady telefonní čísla firem, úřadů nebo třeba škol... Ukaž. Už jsem tedy hodně dlouho telefonní seznam neviděl...“ přidřepnul si k dětem táta.

„Najdeš si podle abecedy písmeno, na které začíná příjmení člověka, kterému chceš zavolat. Třeba tady Melek Karel, Melek Ladislav, Melek Xaver, Melková, Meloun, Melounová...“ listoval Ostrovský seznamem.

„Jé, paní Melounová! Zavoláme jí, ať nám přiveze melouny,“ volal Tomík.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tátovy historky aneb Můžeš prosím vykoupat děti?.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.